

Un començament de curs prometedor

Fa uns dies que ha començat el nou curs acadèmic a la Facultat d'Òptica i Optometria de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC) i és un gust tornar a veure els passadissos i les aules plenes de vida, de joventut i d'illusions després de l'estiu.

Ens trobem, d'una banda, l'alumnat "veterà" (que ja coneix el professorat i els espais) i, de l'altra, l'alumnat de primer, novell i expectant perquè comença una carrera universitària, amb l'aiguabarreig d'emocions que això implica.

Ara observo aquestes noves cares amb ulls de degana, però no puc evitar viatjar en el temps i recordar com van ser els meus primers dies d'estudiant.

Vaig triar la diplomatura en Òptica i no teníem edifici propi, per la qual cosa compartíem casa amb "els enginyers" a l'edifici modernista de l'Escola Industrial de Terrassa. Encara ara puc recordar el passadís de la segona planta, on hi havia diversos laboratoris d'òptica. Recordo la por a no perdre les peses de química, que ens havien fet comprar a preu gairebé d'or abans de començar les pràctiques. També em venen al cap imatges i experiències viscudes als gabinets d'optometria, on ens graduàvem els uns als altres, cosa que feia que coneguèssim a la perfecció les diòptries i els astigmatismes de tot el grup.

Recordo la por al fracàs dels primers dies, les amistats (algunes fugaces i d'altres perdurables) forjades dins d'aquelles aules immenses on es podia fumar, sense telèfons mòbils i on dibuixàvem caricatures del professorat al llibre d'apunts que havíem comprat. Recordo també els viatges diaris amb Renfe repassant apunts abans d'un examen... I aquests records em fan sentir una gran empatia pels estudiants actuals, per tots i totes elles, quan els veig buscant un laboratori o la màquina de fotocòpies, una mica perduts pels espais que acabaran sent seus d'aquí a unes setmanes.

És impactant comprovar com han canviat les coses en aquests darrers 30 anys. El 1993 vam marxar de l'Escola Industrial i, des d'aleshores, tenim edifici propi, la qual cosa ens permet fer la docència en unes condicions molt millors que abans. Hem passat de

tenir uns laboratoris d'optometria dalt d'un passadís recòndit, a tenir-los al Centre Universitari de la Visió, la nostra clínica universitària, on els estudiants revisen la visió de molts pacients "reals" abans d'acabar els estudis (per aprovar ja no serveix conèixer les graduacions dels companys i companyes!). I estem a punt d'obrir les portes d'una nova seu de la clínica a Barcelona, especialitzada en lents de contacte.

Els estudis van canviar de "diplomata en òptica" a "diplomata en òptica i optometria" el 2003, incloent-hi, així, en el nom dels estudis la paraula que millor defineix la tasca sanitària que fem els i les optometristes. I el 2009 vam passar de ser una diplomatura de tres anys a un grau de quatre anys, cosa que ha repercutit també en un augment substancial de la qualitat dels estudis, ara més interdisciplinaris i complets. Pel camí també hem canviat el nom del centre: vam començar sent una escola universitària i avui som una facultat.

I aquest progrés que s'ha produït en la qualitat de la docència és molt bo. És bo per a la ciutat de Terrassa, seu de l'única facultat d'òptica i optometria que hi ha a tot Catalunya (i la millor valora-

AURORA TORRENTS I GÓMEZ

Degana de la Facultat d'Òptica i Optometria (FOOT) de la UPC

da de tot l'Estat); és bo per a les persones amb menys recursos, que poden ser ateses a la nostra clínica; és bo per als estudiants, que tenen l'oportunitat d'aprendre mentre fan un extraordinari servei a la comunitat... i és bo per a la població en general, que pot estar ben tranquil·la sabent que els optometristes tenim una preparació excel·lent per tenir cura de la salut visual.

Així que, més de 30 anys després d'aquell moment en què vaig començar la meua vida d'estudiant universitària, avui estic il·lusionada i agraïda per ser la degana d'aquesta facultat, qui m'ho havia de dir! I sento orgull en veure com tota la comunitat (professorat i personal d'administració i serveis) continua fent tots els possibles cada dia per millorar, no només la qualitat dels estudis, sinó també el benestar de l'alumnat durant la seva estada a la facultat, que ara també és la seva.

Espero que, d'aquí a 30 anys, algú miri enrere com faig jo avui i també senti admiració per la positiva evolució dels estudis i de la professió. El futur sempre és prometedor. Molts ànims i molta sort per a tot l'alumnat universitari en aquestes primeres setmanes de curs.

Centenari de la BBC

Dies enrere, amb motiu de la mort de la reina d'Anglaterra, hauria volgut fer algun article sobre aquell fet.

Ben segur que l'hauria titulat "God save the show!". Quina parafernàlia. Teatralitzar-ho tot al sùmmum em va treure de polleguera. Per contra, admiro la professionalitat dels "mass-media" britànics. Especialment, la famosa BBC (British Broadcasting Corporation / Corporació britànica de radiodifusió). S'ajusta al protocol d'una carta real que en garanteix l'autonomia plena. Tant en clau política com financera o comercial.

Enyoro un sistema similar al nostre país. Tant en l'àmbit estatal com català. Trobo demencial i fastigosa una televisió pública (es digui TVE o TV3) teledirigida. Amb uns continguts manipulats de forma tendenciosa. Orientant-ho tot al servei d'entabonar la gent i comprar voluntats en forma de vots. No hi ha dret. Mantenir-les a base d'ajuts provinents dels pressupostos estatals.

Celebrar un segle de vida del canal britànic –primer des de la ràdio i, deu anys més tard, emetent el primer senyal televisiu– amb una defensa clara de la llibertat d'expressió convida a fer un brindis. No oblidem que TVE va començar l'octubre del 1956... I TV3 a la Diada del 1983. Ni de bon tros els podem arribar a la sola de la sabata. En aquest sentit, als anglesos els tinc una sana enveja. Treballar en un mitjà del ram i que ningú no et pugui segar l'herba –dit altra-

JOSEP BALLBÈ I URRIT

ment, manipular continguts o formes de presentació –esperona a assolir més nivell de professionalitat. A informar amb força motivació. Em pregunto quin és el motiu perquè els d'ací no s'hi emmirallen. Sovint estan més preocupats pels índexs d'audiència que no pas per la puresa i essència del producte que ofereixen als televidents.

Ampliant el ventall analític i abastant altres canals, la situació encara palesa altres serrells molt més preocupants. La ràtio de puresa/interès pel que fa a programes frega massa vegades la telescombreria. No hi ha dret que el govern –especialment per la mà dels ministres de Cultura (Iceta) i Consum (Garzón)– no tingui cap cura de millorar-ho. Una cosa és el passotisme... i l'altra, totalment diferent, és la inepetititud flagrant. A què dediquen el seu temps lliure, a banda de cobrar un sou indigne? Les funcions d'una TV haurien de centrar-se a formar, informar i entretenir. Tanmateix, es prenen la paella pel mànec i s'orienten a "rentar el cervell del personal". A entabonar.